

3^ο Γυμνάσιο Θεσσαλονίκης

Όνομα εκπαιδευτικού: Ιωάννης Παπαθανασίου

Μουσείο: Μουσείο Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Όνομα μουσειοπαιδαγωγού και άλλων προσώπων του μουσείου:

Ειρήνη Δελιδάκη, Νάσια Χουρμουζιάδη, Άννα Παπαζάκα.

Σενάριο ταινίας

<u>Πρόσωπα</u>	<u>Ονόματα μαθητών</u>
1. Γιωργής	Τζουμπέρης Μπλιάτζε
2. Μαρίκα	Δήμητρα Μπρατάνη
3. Κώστας	Παναγιώτης Ξενάκης
4. Ματίλντε	Μαργαρίτα Παπουτσή
5. Άντζελα	Τζένη Λούσι
6. Στέφαν	Παναγιώτης Μαχαιρίδης
7. Ρομίνα	Ελένη Μαζμανίδου
8. Τζίνο	Ερμάλ Μπάχο
9. Βερόνικα	Ανθούλα Μουρατίδου
10. Ραφαέλ	Πέτρος Νικολούδης
11. Οδυσσέας	Κώστας Ντούφας
12. Νίκος	Ντεμιρέλ Μπάχα
13. Σωτήρης	Κώστας Ποθητός
14. Περικλής	Πέτρος Νικολαΐδης
15. Ντέμης	Νίκος Ποσνάχοβ
16. Αιμιλία	Αιμιλία Ποσνάχοβα

1^η Σκηνή

1950. Δωμάτιο. Ακούγεται ένα τραγούδι του Καζαντζίδα, π.χ. «Το ψωμί της ξενιτιάς».

Παιδιά: Γιωργής, Μαρίκα, Κώστας.

Η Μαρίκα, όρθια, περιμένει ανυπόμονη. Έρχεται ο Γιωργής...

Μαρίκα: *Η Μαρίκα κινείται ανυπόμονα. Έλα, βρε Γιωργή, πού είσαι;*

Γιωργής: *ξένοιαστος: Πού είμαι; Εδώ είμαι... δε με βλέπεις!*

βγάζει το μπουφάν του και το τακτοποιεί ...

Μα: Γιωργή, δεν είναι ώρα γι' αστεία...

Γιω: Γιατί, τι έγινε; Αρχίζει «το σπίτι των ανέμων»; Φέρε το ραδιόφωνο γρήγορα!

Μα: Δεν αρχίζει τίποτα... Κρυφάκουσα τη μαμά και τον μπαμπά;

Γιω: Τι έκανες, παλιοκόριτσο; *Κάθεται*

Μα: Η μαμά κι ο μπαμπάς μιλούσαν πριν από λίγο και 'γω χωρίς να το θέλω τους κρυφάκουσα.

Γιω: *Την κοιτάζει άγρια. Μετά χαμογελάει.* Εντάξει, δεν πειράζει. Καλό κορίτσι είσαι, σε συγχωρώ...

Μα: *Κάθεται.* Γιωργή, ο μπαμπάς θα μας αφήσει...

Γι: Τι είπες;

Μα: Ο μπαμπάς θα φύγει, θα πάει στην ξενιτιά, στη Γερμανία.

Γι: Τι έκανε λέει...

Μα: Τον άκουσα που έλεγε πως οι δουλειές δεν πάνε καλά πως τα οικονομικά μας είναι χάλια κι ότι αν δε διορθωθεί η κατάσταση θα μείνουμε στους δρόμους.

Γι: Τι μου λες τώρα; Καταλαβαίνεις τι μου λες;

Μα: Έλεγε πως προσπάθησε να βρει μια λύση... αλλά...

Παύση...

Γι: Η μαμά τι είπε;

Μα: Η μαμά ήθελε να πάει κι αυτή μαζί του...

Γι: Και μεις τι θα κάνουμε; ... Θα μας πάρουν κι εμάς; ... Εγώ δεν πάω πουθενά.

Μα: Σταμάτα να φωνάζεις κι άκου με.

Γι: Εγώ δε θέλω να φύγω από εδώ.

Μα: Εμείς δε θα πάμε.

Γι: Δε θα πάμε;

Μα: Τουλάχιστον όχι τώρα. Ο μπαμπάς είπε ότι στην αρχή θα πάει μόνος του και πως εμείς θα μείνουμε εδώ, μαζί με τη μαμά. Μετά είπε πως αργότερα θα προσπαθήσει να μας πάρει κι εμάς μαζί του.

Γι: Να το, να το, θα πάμε κι εμείς... Εγώ δε θέλω... θα μείνω εδώ με τη γιαγιά.

Μα: Μα βρε Γιωργή, πώς θα γίνει αυτό, πώς θα μείνεις μόνος σου εδώ.

Γι: Όπως μένει κι ο φίλος μου ο Νικολάκης. Και οι δυο οι γονιοί του δουλεύουνε στην Αυστραλία και κείνος μένει με τη γιαγιά του. Έτσι θα μείνω κι εγώ.

Μα: Κι άμα μείνουμε εμείς εδώ κάθε πότε θα τους βλέπουμε; Ο Νικολάκης έχει να δει τη μάνα του και τον μπαμπά του δυο χρόνια τώρα. Έτσι θέλεις να κάνεις κι εσύ;

Γι: Ούτε κι αυτό μ' αρέσει, αλλά δε θέλω να φύγω από δω. Εδώ είναι το σπίτι μας, οι φίλοι μας... Εκεί δε θα 'χουμε κανέναν. Θα είμαστε μόνοι. *Παύση.* Και πώς θα μιλάμε, αφού δεν ξέρουμε γερμανικά, πού θα πάμε σχολείο, ποιους θα έχουμε για φίλους...

Μα: Δεν ξέρω... έτσι όπως τα λες, αρχίζω να φοβάμαι κι εγώ.

Έρχεται ο Κώστας ξένοιαστος και χαρούμενος...

Κώστας: Τι λέτε εδώ;

Γι. Κάτσε... έχουμε άσχημα νέα να σου πούμε.

2^η σκηνή

Γερμανία. Στο δρόμο

Μαρίκα, Κώστας Ματίλντε, Άντζελα, Στέφαν

Η Μαρίκα και ο Κώστας γυρίζουν από το σχολείο. Προπορεύεται η Μαρίκα και σε λίγο έρχεται ο Κώστας κλαμένος.

Μα.: Τι έγινε, Κώστα, τι τρέχει, γιατί κλαις;

Κώστας: Κάποια Γερμανάκια, άρχισαν να με βρίζουν βρομοέλληνα... σκουπίζει τα μάτια του... μου λέγαν: «τι θέλεις εδώ, να πας στην πατρίδα σου και να μας αφήσεις...»

Μα: Μη στεναχωριέσαι, δεν αξίζει να κλαις... Του δίνει ένα χαρτομάντιλο...

Κω: Σκουπίζει τα δάκρυά του. Μαρίκα, δεν αντέχω άλλο... τρία χρόνια είμαστε εδώ... και συνέχεια τα ίδια...

Μα: Τι άλλο μπορούμε να κάνουμε εκτός από υπομονή... Θα καθίσουμε λίγο ακόμη ίσα ίσα να μαζέψουν οι δικοί μας λίγα λεφτά και μετά θα γυρίσουμε στην πατρίδα μας.

Κω: Κι εγώ αυτό θέλω

Έρχεται η Άντζελα με τον αδερφό της Στέφαν.

Άντζελα: Βας μάινς ντου; Τι πράγματα είναι αυτά, είστε πολιτισμένοι άνθρωποι εσείς;

Μα: Γιατί τι έγινε Άντζελα;

Άντζ: Να μαζέψεις τον αδερφό σου δεν μπορεί να πετάει πέτρες.

Μα: Άντζελα τι λες;

Άντζ: Ο Στέφαν ήρθε στο σπίτι κλαίγοντας με τα αίματα να τρέχουν...

Μα: Δεν είναι δυνατόν, αποκλείεται ο Κωστής να έκανε τέτοια πράγματα!

Άντζ: Μα τι λες τώρα, θέλεις να με βγάλεις ψεύτρα; **Στέφαν, Ζάγκ ζι,** πες ποιος σε χτύπησε.

Στέφαν: Να εκεί που παίζαμε με χτύπησε μια πέτρα, γύρισα να δω και ο Κώστας ήταν εκεί...

Μα: Αποκλείεται.

Στε: Για, για, Κώστας βαρ.

Κω: Όχι, όχι! Δεν ήμουνα εγώ, ψέματα λέει...

Μα: Κι έπειτα, εσείς γιατί μας βρίζετε συνέχεια, γιατί μας λέτε συνέχεια βρομοέλληνες; τι σας κάναμε;

Άντζ: Τι μας κάνατε; Προχτές δεν έπιασαν έναν Έλληνα που έκλεβε; ... Το είπε και το ραδιόφωνο!...

Κω: Εκείνος μπορεί να έκλεβε, αλλά δεν κλέβουν όλοι οι Έλληνες. Οι γονείς μου δουλεύουν όλη τη μέρα...

Άντζ: Δε με νοιάζει για τους γονείς σου, να μην ερχόσασταν εδώ...

Μα: Άντζελα, γίνεσαι σκληρή. Είμαστε τρία χρόνια εδώ. Ποτέ δε σας πειράξαμε. Εξάλλου ο Στέφαν δεν είδε τον Κώστα να πετάει την πέτρα. *Στον Στέφαν* Στέφαν, τον είδες;

Στε: *Με το πρόσωπο δείχνει ότι δεν τον είδε.*

Άντζ: Το είπαν οι φίλοι του, και ποτέ δε θα λέγαν ψέματα. *Έρχεται μια 2^η Γερμανίδα.*

Ματίλντε: Άντζελα, **Στερ νιχτ ντι Μαρίκα** μην ενοχλείς την Μαρίκα.

Άντζ: Μα τι λες Ματίλντε, ο Κώστας πέταξε μια πέτρα στον αδερφό μου, στον Στέφαν

Ματ: Δεν το έκανε ο Κώστας... ο Γιόχαν της φράου Χίλντα το έκανε...

Άντζ.: Τι λες Ματίλντε;

Ματ: Το είδα με τα μάτια μου, ο Γιόχαν πέταξε την πέτρα.

Άντζ.: Αποκλείεται. Ο Γιόχαν είναι Γερμανός κι οι Γερμανοί δεν κάνουν τέτοια πράγματα, δεν πετάνε πέτρες, είναι πολιτισμένοι οι Γερμανοί...

Στε: Αυτοί οι βρομομετανάστες τα κάνουν όλα.

Ματ: **Κομ Άντζελα βιρ γκέχεν** Έλα Άντζελα, πάμε...

3^η σκηνή

2010. Δωμάτιο. Ακούγεται το τραγούδι του Χατζηγιάννη Χέρια ψηλά.
Η Ρομίνα κάθεται, έχει τα πόδια της σε μια καρέκλα, χαζεύει περιοδικά
και τραγουδάει...

Έρχονται ο Τζίνο κι ο Ραφαέλ από το σχολείο με τις τσάντες στην
πλάτη.

Τζίνο: Τι γίνεται, Ρομίνα, τραγουδάμε; Αφήνει την τσάντα του.
Απευθύνεται στη Ρομίνα. Κατέβασε τα πόδια σου...

Ο Ραφαέλ βγάζει ένα περιοδικό από την τσάντα του. Το ανοίγει

Τζίνο: Τι είναι αυτό;

Ραφαέλ: Το καινούριο τεύχος. Ο Τζίνο πλησιάζει το Ραφαέλ και
κοιτούν μαζί το περιοδικό.

Ρομίνα: Τζίνο, γιατί δεν ήρθε η Βερόνικα μαζί σας;

Τζίνο: Πού να ξέρω εγώ; **Κου τα ντια ουν**

Ραφαέλ: Πήγε με τις φίλες της, όπου να 'ναι θα 'ρθει.

Παύση... τραγούδι... ξεφύλλισμα...

Τζίνο: Τι τραγούδι είναι αυτό;

Ρομίνα: Ένα καινούριο, του Χατζηγιάννη...

Ραφαέλ: Καλούτσικο φαίνεται

Τζίνο: Να τη!

Έρχεται η Βερόνικα, αφήνει την τσάντα της.

Ρο: Βερόνικα, τι έχεις;

Βερόνικα: Τίποτα, Ρομίνα.

Ρο: Πώς τίποτα... φαίνεσαι... για να σε δω... δε με γελάς εμένα... Τι
έγινε; Μάλωσες στο σχολείο;

Βε: Όχι, βρε Ρομίνα, τίποτα δεν έγινε σου λέω, άσε με...

Ρο: (Πηγαίνει την αγκαλιάζει) Έλα, Βερόνικα, μην το κρατάς μέσα σου.
Πες μου τι έγινε.

Τζίνο: Τη φώναξε ο διευθυντής στο γραφείο.

Ρο: Γιατί, έκανες κάτι; **Ψε ατε κε μπερι γιε;**

Βε: Όχι, καλέ...

Ραφ: Κι όταν βγήκε απ' το γραφείο, έκλαιγε.

Ρο: Πες μου, Βερόνικα, τι έγινε;

Τζίνο: Πες της, Βερόνικα.

Ραφ: Ναι, πες της, αδερφή μας είναι στο κάτω κάτω.

Βε: Να... με φώναξε ο διευθυντής στο γραφείο του και μου είπε ότι παρόλο που έχω τον καλύτερο βαθμό στο σχολείο, δε θα είμαι εγώ η σημαιοφόρος...

Ρο: Γιατί;

Βε: Μου είπε ότι δε γίνεται, γιατί είμαι Αλβανή... **Ψε γιαμ σιπτάρε**

Ραφ. Άντε πάλι η ίδια ιστορία... Αυτά γινόντουσαν πριν από χρόνια...

Τώρα το θυμήθηκε αυτός;

Βε: Είπε πως φοβάται κάποιες αντιδράσεις...

Ρο: Μα πώς, τι πειράζει... Σε ελληνικό σχολείο βγήκες πρώτη, στην ελληνική γλώσσα βγήκες πρώτη...

Τζίνο: στην ελληνική ιστορία...

Βε: Δεν ξέρω, βρε παιδιά.

Ραφ. Ίσως να ντρέπονται που η Βερόνικα βγήκε πρώτη και δεν τα κατάφερε κάποιος Έλληνας.

Ρο: Βερόνικα, μη στενοχωριέσαι, τουλάχιστον ξέρεις ότι τα κατάφερες... Τους έδειξες ότι εμείς οι μετανάστες δεν είμαστε ούτε κλέφτες ούτε δολοφόνοι... όπως θέλουν να πιστεύουν πολλοί. Κάποιοι... ίσως... οι πιο πολλοί όμως πεινασμένοι ήμασταν κι ήρθαμε στην Ελλάδα και κουτσά στραβά τα καταφέραμε.

Τζ. Πάντως τους εύχομαι να μη βρεθούν ποτέ στη δική μας θέση...

4^η σκηνή

Καφενείο.

*Οδυσσέας, Βερόνικα, Νίκος, Σωτήρης, Αιμιλία, Περικλής, Ντέμης
Σ' ένα τραπέζι κάθονται ο Οδυσσέας και ο Νίκος, παίζουν τάβλι. Μιλάνε
για ζαριές.*

*Σ' άλλο τραπέζι κάθονται ο Σωτήρης ο Περικλής, ο Ντέμης και η
Αιμιλία.*

Έρχεται η Βερόνικα.

Αιμιλία: Πάλι χάλια καφέ έκανε αυτός ο καφετζής.

Περικλής: Τι γίνεται Σωτήρη; Βγήκαν τίποτα αποτελέσματα;

Σωτήρης: Ναι, ναι. Βγήκαν τα Δίκτυα Τηλεπικοινωνιών.

Πε. Και τι έκανες;

Σω. Οκτώ.

Πε. Μπράβο, ρε Σωτήρη, μεγάλε...

Βερόνικα: Γεια σας, παιδιά

Αιμ. Πε. Σωτ.: Χαιρετούν

Βερ. Γεια... Τι έγινε, μας τελείωσαν οι καρέκλες;

Νίκος. Πάρε από κει μία.

Οδυσσέας: Γεια σου Βερόνικα, πού ήσουν, άργησες!

Βερ. Πού αλλού να ήμουν, βρε Οδυσσέα. Εσύ έχεις το όνομα, εγώ περιπλανιέμαι.

Οδ. 4-2. Πού περιπλανιόσουν πάλι... στα μπαράκια

Βερ. Ποια μπαράκια πρωινιάτικα ... έτρεχα για συνεντεύξεις.

Νι. Θα μας πεθάνουν αυτές οι συνεντεύξεις. 5-1

Οδ.: Σε ποια εταιρεία πήγες αυτή τη φορά;

Βερ: Στην Άλτο.

Νι: 6-2 Α, κι εγώ έχω πάει!

Οδ. Τι σου είπαν;

Βερ. Περίμενε λίγο... (στον καφετζή) Γιώργο, φέρε μου ένα φραπέ γλυκό με λίγο γάλα... Είδαν ότι έχω το πτυχίο, το μεταπτυχιακό, ότι ξέρω δύο γλώσσες, υπολογιστή, μου είπαν ότι τα προσόντα μου είναι πολλά...

Νι. Κι ότι θα σε ειδοποιήσουν... τριάρες... Και σε μένα τα ίδια είπαν.

Οδ. Σ' όλους τα ίδια λένε.

Νι. Εξάρες...

Οδ. Είσαι πολύ τυχερός... με τρέλανεσ απ' το πρωί.

Βερ. Κουράστηκα πια μ' αυτήν την ιστορία. Κουράστηκα, δεν αντέχω άλλο.

Οδ. Έλα, Βερόνικα, κουράγιο.

Βερ. Μια κουβέντα είν' αυτό...

Νι. Κέρδισες πάλι τυχεράκια. *Κλείνει το τάβλι. Σοβαρός.* Αναγκαστικά θα πρέπει να πάρουμε τη μεγάλη απόφαση.

Βερ. Δηλαδή;

Οδ. Να κάνουμε κι εμείς ό,τι κάνουν και οι άλλοι πτυχιούχοι.

Βερ. Αυτό δεν κάνουμε όλη μέρα. Από το σπίτι στο καφενείο, από το καφενείο στην καφετέρια, σε κανένα μπαράκι.

Νι. Δε λέω αυτό... Λέω να κάνουμε αίτηση για Αυστραλία, για Γερμανία, για οπουδήποτε.

Οδ. Έτσι όπως έγιναν τα πράγματα φαίνεται πως είναι η μόνη λύση.

Βερ. Δεν το μπορώ, βρε παιδιά, δεν το αντέχω να φύγω από τον τόπο μου και να τρέχω στην ξενιτιά.

Σωτ. Τι λέτε και σοβαρέψατε στα ξαφνικά;

Νι. Ότι θα πρέπει να ξενιτευτούμε.

Σω. Και καλά θα κάνετε. Ξέρετε πόσοι νέοι δουλεύουν ήδη στο εξωτερικό; Μόνο στην Αγγλία αυτή τη στιγμή δουλεύουν πάνω από 70.000 πτυχιούχοι Έλληνες.

Αιμ. Εχτές άκουσα στην τηλεόραση που έλεγε ότι πάνω από 150.00 έχουν στείλει το βιογραφικό τους για δουλειά στις ευρωπαϊκές χώρες, στην Αυστραλία μέχρι και στην Κίνα...

Βε. Στην Κίνα θα πάω να δουλέψω; Δεν το πιστεύω! Δε θέλω να πάω στο εξωτερικό.

Σω. Και τι να γίνει. Ο δικός μου ο προπάππος το 1910 πήγε στην Αμερική, δούλεψε έκανε λίγα λεφτά και γύρισε. Το ίδιο θα κάνουμε κι εμείς.

Βερ. Κι ο πατέρας μου, από το 1950 στις φάμπρικες της Γερμανίας δούλευε. Δε θέλω κι εγώ να έχω την ίδια μοίρα.

Νι. Και τι θέλεις να κάνουμε. Δυστυχώς η ξενιτιά και η μετανάστευση είναι η μόνη μας λύση.

Βερ. Κι άμα ξενιτευτούμε θα βρούμε και δουλειά;

Ντέμης Οι πτυχιούχοι βρίσκουν εύκολα. Αυτοί που δεν έχουν κάποιο πτυχίο, κάποιο εφόδιο, γυρνάνε πίσω άπραγοι.

Περ. Για δες κάτι πράγματα. Από το 1850 ως το 1960 οι Έλληνες τρέχανε στην ξενιτιά μετανάστες.

Αιμ. Μετά άλλαξαν οι καιροί κι η Ελλάδα γέμισε μετανάστες από την Αλβανία, τη Βουλγαρία μέχρι κι από το Πακιστάν.

Περ. Και τώρα άντε ξανά... Ήρθε, φαίνεται, και πάλι η σειρά των Ελλήνων να γίνουν αυτοί μετανάστες.

Σω. Και των μεταναστών. Μην ξεχνάς ότι αυτοί που ήρθαν στην Ελλάδα τα προηγούμενα χρόνια, τώρα αναγκάζονται για δεύτερη φορά να γίνουν μετανάστες.

Αιμ. Θα τελειώσει καμιά φορά αυτή η ιστορία; Ως πότε οι λαοί, οι άνθρωποι, θα 'ναι το παιχνίδι στα χέρια των ισχυρών αυτού του πλανήτη;